

Už přesně nevím, kdy jsem se o Kostariku začal zajímat, určitě nejpozději v Maroku v roce 2015, kde jsem potkal Čecha Edu Žijícího léta právě v téhle malé středoamerické zemi. Čekal jsem jen na ten správný okamžik, který přišel ve formě akčních letenek z Prahy za třináct tisíc. Z okruhu oslovených potenciálních part'áků se nakonec ustálily Magda s Janou. Magda byla u mých cestovatelských začátků, byli jsme spolu v roce 2003 v Tunisku a o rok později v Thajsku. S Janou jsme se do té doby dostali nejdál na víkend do Třeboně a Beskyd. Nicméně má víra v to, že to bude klapat, jen zesílila ve chvíli, kdy od děvčat dorazil propracovaný itinerář. Tohle byla vždycky moje parketa, ale kvůli tomu, jak jsem byl ve druhé polovině roku dost rozlítaný, jsem na to neměl čas. Takže jsem byl rád, že aspoň jednou budu ten, kdo se „veze“. Kostarika je sice rozlohou malá, ale i tak tam v různých oblastech panuje různé klima. Letenky jsme měli na začátek prosince, kdy na karibském pobřeží ještě hrozí deště, takže jsme se zaměřili na část tichomořskou a oblasti na severu a severozápadu, kde už by mělo období dešťů končit. Češi víza do Kostariky nepotřebují, předem jsme zařídili jen půjčení auta a rezervaci ubytování.

Středa 5. prosince | Odlet

Nesnáším odlety z Prahy v šest ráno, protože to znamená vstávat kolem třetí. S Janou jsem byl domluvený, že mě ve čtyři nabere taxíkem, takže jsem si dopřál aspoň čtvrt hodiny spánku navíc. Na letišti zjišťuju, že si holky vyrazily jako dámičky s kufry, já jediný mám bágel. Těší mě, že se mi daří snižovat jeho hmotnost, tentokrát jsem na jedenácti kilech. Pomalu se mi tak začíná vyrovnávat váha odbaveného a příručního zavazadla. Odbavení proběhlo rychle, naše bagáž poputuje přímo až do San José. S úderem šesté ranní odlétáme na palubě KLM do Amsterdamu. Sice dostáváme jenom sendvič (ovšem co bychom za to dali u ČSA), ale ten je výborný – skvělý chleba, vajíčková pomazánka – i hezky zabalený.

V Amsterdamu máme přes čtyři hodiny času. Letiště je hodně příjemné (působí spíš jako moderní obchod'ák, potěší i relaxační zóny s palmami a ptačím zpěvem) a čekání nám celkem uteklo. Ani jsme nemuseli znovu přes bezpečnostní kontrolu. V 11:25 odlétáme do Panamy. Bohužel sedíme přímo nad obrovským křídlem, ale stejně letíme celou cestu nad mořem, tak to trochu zamrzí až přímo v Panamě. Ale Panamský průplav vidíme, stejně jako mrakodrapové panorama hlavního města. Letiště nám přijde celkem malé, takže na poslední let čekáme rovnou u brány. S angličtinou se tady moc neobtěžují. Letadlo společnosti Copa Airlines je trochu starší, letušky evidentně neprošly školením příjemného chování, ale na druhou stranu na hodinu a půl trvajícím letu potěší výběr mezi hovězím burgerem nebo krůtím sendvičem. Vzlet (v 19:10) i přistání jsou hodně rozhoupané. V kostarické metropoli San José přistáváme o něco dřív, než jsme měli, navíc je tu ještě o hodinu míň než v Panamě (časový posun oproti Česku je -7 hodin). Všechno probíhá rychle, jen imigrační úředníci měli pár běžných dotazů. Já vybírám z bankomatu, Magda volí směnárnou. Když si pak sdělujeme zkušenosti, bankomat vyhrává, protože výměna prý byla celkem byrokratická záležitost. Mezitím už nám někdo sundal bágly z pásu. V půjčovně aut nás chlapík odvádí na parkoviště, odkud nás dodávka zaváže do kanceláře. Ve voze je wi-fi a všichni jsou na nás moc milí a slušní. Nasedáme do bílého Suzuki Grand Vitara, které je tak nové, že ještě nemá ani SPZku. Ubytování máme zajištěno v zařízení jménem Garoly Dreams (35 USD) v klidné části města. Tam si můžeme dopřát čaj nebo kávu a taky venkovní sprchu. Sprchování v teple pod hvězdami je prvním nezapomenutelným zážitkem našeho kostarického dobrodružství.

Čtvrtek 6. prosince | Irazu, Ujarrás, Valle de Orosí

Dneska nás čeká poměrně nabitý program a hlavně návštěva sopky Irazu, nad kterou se už kolem desáté dopoledne začínají obvykle kupit mraky, takže je potřeba vstát brzo. Budíky máme nastavené na šestou, ale stejně jsme vzhůru dřív, takže v půl sedmé už vyrážíme. Všude je zavřeno, snídani tedy musíme nechat na později. Navigovat se necháme aplikací „maps.me“. Ta nás zavede k mýtné bráně, kde platíme 75 colónů, což jsou v přepočtu zhruba tři

koruny (1 CC = 0,04 Kč). I to je ale dost vzhledem k tomu, po čem pak jedeme. Moc nechápeme, proč je zrovna tenhle úsek placený. Všude jsou díry, kterým se musíme opatrně vyhýbat. Ačkoli je dost brzo, ve městě už se tvoří zácpa. Paní z navigace nás pak navádí na něco, co by se dalo označit jako polní cesta, ale ne ledajaká. Dost drsná, kamenitá, plná serpentýn, prudkých stoupání i klesání. Docela nás zarazí, že do takhle známého turistického místa, jakým je sopka Irazu, nevede lepší cesta. Ale výhledy jsou moc hezké – zelené kopečky, pole, vesnice, San José obklopené horami... A navíc je i krásné počasí. V jedné vesnici stavíme u krámku, kde chceme koupit, vodu, nakonec děvčata pořídila i snídani – výborné ohřáté plněné kapsy s kuřecím masem (3 láhve vody + 3 kapsy = 4 400 CC).

Když se po určité době napojujeme na poměrně kvalitní asfaltku, začíná v nás klíčit podezření, že ta paní z navigace je asi pěkná šprýmařka a vybírá si nejkratší cesty bez ohledu na jejich typ a stav. Ten tankodrom nás sice trochu zdržel (stejně jako několik fotografických zastávek), ale u sopky Irazu jsme ještě v dobrý čas, v půl deváté. Je tu jen pár lidí. Platíme po patnácti dolarech za vstup a tři dolary za parkování. S placením se to tu má tak, že v podstatě všude se dá platit jak kostarickými colóny, tak americkými dolary. A na většině míst i kartami. Pokud nemají při placení v dolarech příslušnou částku k vrácení v americké měně, dostanete ji v kostarické.

Předpověď počasí nás strašila s teplotami těsně nad nulou. Ale nakonec to není tak zlé. Sice tu dost fouká a z velkého suchého kráteru se prší, nicméně na to, že jsme asi 3 400 metrů nad mořem, je tu vlastně překvapivě teplo. Myslel jsem, že kráter sopky se dá celý obejít, ale stezka vede jen po jedné straně, a to ještě z bezpečnostních důvodů ne přímo kolem kráteru. Ale i tak je to moc hezká podívaná – dole uprostřed sytě modré jezero, všude kolem fotogenické lopuchy a jiná zeleň, vedle hlavního kráteru ještě další... To všechno ovšem platí jen do 9:20, kdy se odebíráme k odchodu a přesně v tu chvíli přichází nejen poměrně dost lidí, ale také se neuvěřitelně rychle přihánějí mračna. Netrvá to dlouho a není skoro nic vidět. Do toho začne lehce poprchávat. Cestou zpátky dolů nejdřív projíždíme mystickou mlhou, ale pak už je zase všechno zalité sluncem.

Blížíme se k údolí Orosí, což nám jako první připomíná vyhlídka přímo u silnice. Tu sice hlídá ochranka, ale nemusíme nic platit. Ono moc není za co, i když je to dost pěkné místo k piknikům – upravené, jsou tu stoly a lavice, grily a spousta rozkvetlých keřů a stromů. Umíme si představit, jak to tu místní třeba o víkendech hojně využívají a docela jim takové místo závidíme.

Chceme se zastavit u ruin kostela ve vesničce Ujarrás. Ne že by nás nějak extrémně zajímal, ale když už jdeme vyloženě kolem... Jenomže ho nějak nemůžeme najít. Musíme se ptát místních. Španělština ani jednoho z nás se nedá označit za cokoli víc než začátečnickou, ale pochytili jsme aspoň párkrát vlevo a vpravo a nějaké názvy. Kupodivu nám to nakonec stačilo. Na parkovišti nám jeden zřejmě lehce mentálně postižený místní gestikulací oznamuje, že nám auto pohlídá. Ani tady neplatíme vstupné, i když tu nějakí úředníci sedí. Kromě jednoho návštěvníka s foťákem na stativu a pracovníka, který seká trávu, jsme tu úplně sami. Zřícenina kostela je malá, ale malebná a umístěná opět v krásně udržovaném parku. Navíc si stále můžeme užívat modrou oblohu a slunce.

Když se dostaneme k přehradě na jezeře Cachí, začínají se objevovat kávovníkové plantáže. Na kopcích vypadají hodně dobře, takže u jedné z nich prudce stavíme, krademe se přímo na pole a fotíme. Pak sice jedeme kolem jezera, ale po většinu času ho přes stromy nevidíme. Ve vesnici Cachí nás přepadl hlad. Koneckonců, zvony právě odbíjely poledne. Zkoušíme místní „sodu“. Soda je takové (obvykle) malé místní bistro s běžnými jídly. Objednáváme si burrito (1 300 CC, pepsi 800) a je výtečné, plné hovězího masa! O něj tu asi nouzi nemají, protože pasoucích krav jsme hned první den viděli dost.

V městečku Orosí stavíme u kostela, který je nejstarším doposud používaným v celé Kostarice. Hned vedle něj je fotbalové hřiště, které tu zřejmě nahrazuje náměstí. Na jeho opačné straně se uvelebujeme v kavárně, kde si děvčata dopřávají místní kávu. Majitel předvádí hotový rituál s použitím jutových pytlíků, přes které kávu filtruje.

Přes Cartago chceme jen projet, ale nakonec nás zaujal kostel s poeticky znějícím názvem Basílica de Nuestra Señora de los Ángeles, nad kterým se navíc práv klenula krásná duha. Dovnít se nám ale nechce. Vracíme se do San José, kde se dostáváme do pořádné zácpy, která náš návrat dost protáhla. K ubytování tak přijíždíme už za tmy. Penzion „Petite Suite @ Rohrmoser“ (40 USD) nemůžeme najít. Podle mapy jsme na místě, ale nevidíme žádnou ceduli. Jezdíme tam a zpátky, až se zeptáme jednoho z místních na ulici. Ten ochotně volá na číslo z rezervace a dozvídáme se, že stojíme přímo před tím správným domem. Majitelka ovšem tvrdí, že rezervace je pro dva dospělé a jedno dítě. S manželem se dohadují, co s námi provedou. Nabízejí nám pokoj navíc, ale babča za něj chce dalších třicet

dolarů, což zásadně odmítáme. Nakonec nám skoro se slzami v očích ustupuje. Musíme nahlásit, kdy se budeme chtít sprchovat, a ven i dovnitř nás musí pouštět staroušek. Ačkoli je tu čisto, připadáme si trochu jako ve vězení, takže rezervaci ve stejném zařízení na konci pobytu rušíme a hledáme jinou alternativu.

Restaurací v okolí moc není, takže se odebíráme do nákupního centra Plaza Mayor, kolem kterého jsme předtím projížděli. Cestou se dívám do mobilu, abychom šli co nejkratší cestou, což se mi stalo osudným. Nevšiml jsem si nenápadného schodu na chodníku, o který jsem zakopl a poroučel se k zemi. Mobil jsem od pádu uchránil, koleno a kalhoty nikoli. V první chvíli to vypadalo dost zle, ale nakonec jsem vstal a rozchodil to. Byli jsme hladoví a nebyl čas na falešné hrdinství, takže jsme se spokojili s večeří v řetězci Subway (menu se sendvičem kolem 4 000 CC). Pak hned zpátky do vězení, vydezinfikovat krvavou ránu a spát, protože i další den musíme vstávat brzy.

Pátek 7. prosince | Poás, La Paz Waterfall Gardens, La Fortuna

Budíky opět nastaveny na šestou. O půl hodiny později musíme odjet, abychom stihli rezervaci návštěvy sopky Poás, kterou máme na 8:20. Bez ní by nás tam nepustili a pokud bychom přijeli pozdě, tak nejspíš taky ne. Takže ani nesnídáme a jedeme. V San José je opět dopravní zácpa, ale není to tak hrozné jako večer. Cestou míváme další kávovníkové plantáže. Počasí je jako malované, ale zrovna nad sopkou, ke které se blížíme, se převalují mraky. Na místě jsme v osm hodin. Lístky (15 USD za osobu) už máme předem zaplacené, takže musíme uhradit jenom parkovné. Musíme do návštěvnického centra, kde dostáváme zelené přilby a čekáme, až přijde náš čas. Pak vyslechneme několik zásadních informací a jsme vysláni k sopce. Cesta by měla zabrat asi deset minut, u kráteru máme dvacet minut. Když k němu dorazíme, je všude jenom totální bílo. Ze sopky není vidět vůbec nic. Mraky se posouvají poměrně rychle, takže na malinkou chvíli se něco málo ukáže, ale pak se zase mléčná opona zatáhne. Čekáme. Pět minut, deset, patnáct, devatenáct. A pak se stal zázrak. Mračna se rozfoukala a nám se nabízí pohled na velký kráter se zeleným jezerem i krajinu kolem něj. Fotíme jako o život, každá vteřina dobrá. Dobrosrdečný hlídač nám oznamuje, že máme pět minut navíc. Úžasné. Chvillemi je trochu cítit síra, ale není to nic, co by vadilo. Pak už ale musíme uvolnit místo přilbám jiné barvy, vrátit se na parkoviště a odjet.

Po chvíli jsme opět pod modrým nebem. U silnice je spousta stánků s jahodami a sýrem. Těm sice odoláváme, ale hlad máme. Takže když po natankování (600 CC, tedy zhruba 24 Kč za litr) hned vedle pumpy vidíme útulně působící dřevěnou restauraci, neváháme a poprvé si dopřáváme typickou kostarickou snídani: rýže s fazolemi, vajíčka, sýr, tortilla, zakysaná smetana a naprosto božské karamelizované banány. Morušový fresh byl neméně úžasným doplňkem. A k tom všemu jsme mohli za okny pozorovat kolibříky. V tu chvíli nám nechybělo vůbec nic.

Dalším bodem dnešního itineráře je park La Paz Waterfall Gardens. Vstupné je dost vysoké (44 USD) a už zvenku to působí trochu jako Disneyland, ale kromě titulního vodopádu nás lákají i zvířata, která by v parku měla být k vidění. Nutno říct, že prostředí je opravdu nádherné. Spousta rostlin, barevných květů, všechno parádně udržované. My se nejdřív vydáváme k vodopádům, kterých by tu mělo být na jedné říčce hned několik. Všechny jsou krásné (každý je jiný) a jsme u nich úplně sami. Ačkoli jsme se původně chtěli vrátit stejnou cestou, nakonec využíváme zelený (asi barva dnešního dne) kyvadlový autobus, který nás odváží zpátky na recepci. Odtud se znovu noříme do rozlehlého parku, ale tentokrát do pavilonů se zvířaty. Tukani, papoušci, opice, kolibříci, hadi, motýli... ale nejvíc ze všeho nás dostali malé žáby. Sami bychom je ani nenašli, ale ochotný pracovník pavilonu nám je ukazuje, umísťuje tak, abychom si je mohli pořádně prohlédnout a nafotit. Jsou nádherné, a to i ty jedovaté, které poznáte podle modrých nohou, co vypadají jako džíny. Vysokého vstupného nelitujeme, strávili jsme tu krásné odpoledne.

Už je ale čas posunout se dál, do La Fortuny v bezprostřední blízkosti sopky Arenal, kde máme zajištěný nocleh na další dvě noci. Putujeme nádherně zelenou přírodou plnou stromů, na kterých můžu oči nechat. Občas stavíme a fotíme. Projíždíme městečky, která se ve svých názvech inspirovala v okolním světě – Venecia, San Francisco... Do La Fortuny, což je v podstatě jedna dlouhá ulice plná restaurací, hotelů a obchodů, přijíždíme v půl páté. Sopka je schovaná pod mraky. Jedeme přímo proti ní, což je poměrně zvláštní pocit. Ubytování Wood House působí roztomile a pohodově (zpětně bych ho označil asi za nejpríjemnější), ale pán, který nás vítá, trochu zmateně. Večeříme hned vedle (fajitas, kuře s ananase), s Magdou zkusíme místní pivo Imperial (1 300 CC). Všudypřítomná vánoční výzdoba tu vypadá trochu nepatřičně, ale to je asi jenom o zvyku. Já pak trávím večer na příjemné terase s válečkami, děvčata se odebrala na pokoj, kde Magda odpadla jako první.

Sobota 8. prosince | Arenal, Lenochodí rezervace

Konečně nemusíme vstávat brzy, ale stejně se probudíme před vyzváněním budíku. Holky chtějí zajet do města vyměnit peníze a nakoupit. Při hledání směnárný se mi podaří zajet do jednosměrky, na což mě s naprostým klidem upozorní jeden z protijedoucích řidičů. Značení jednosměrek tu nemají tak zřetelné, jako jsme zvyklí u nás. Směnárnou nakonec vzdáme, protože měnit peníze vlastně není potřeba – v podstatě všude berou dolary, případně platební karty. Radši hledáme restauraci, kde bychom se nasnídali. A do oka nám padne jedna hned kousek od našeho ubytování, která vypadá příjemně a má výhled na sopku Arenal. Ta se ale čím dál víc noří do mraků.

Počasí celkově nevypadá nic moc, ale nedá se nic dělat, vyrazíme na průzkum okolí sopky Arenal. Máme v podstatě tři možnosti – oficiální národní park, soukromý park Arenal 1968 a Observatory Lodge. Jako první míjíme Arenal 1968 (jméno získal podle roku, kdy došlo k zatím poslední silné erupci), kde Jana vyskakuje z auta a jde zjistit možnosti. Pak zastavujeme u vstupu do národního parku, kde to s informacemi moc nepřehánějí, takže se vracíme zpátky, platíme dvanáct dolarů za osobu, dostáváme mapku a vydáváme se na delší ze dvou okruhů, který měří pět kilometrů. Začínáme výhledem na sopku, pak pokračujeme po příjemné stezce, kde si můžeme třeba vyzkoušet lisování cukrové třtiny. Vede pěkným lesem nebo spíš džunglí až k laguně, kterou obcházíme. Ze světa zvířat narazíme na tukany nebo mravence, kteří nesou na zádech malé zelené lístky. Když se napojíme na kratší, tříkilometrovou trasu, už se dostáváme na lávové pole. V tomhle případě jsou to v podstatě haldy kamenů a balvanů sopečného původu, kterými vede cestička až k vyhlídce. Je horko, slunce pořádně praží, ale my přesto trpělivě čekáme, až ze sopky zmizí mraky. Čekáme tak dlouho, že jsme na vyhlídce nakonec sami. Nicméně samotná špička vulkánu se prostě neodhalí. Zpátky vede hezká cesta s výhledy, celá cesta i s čekáním na zázrak nám zabrala asi dvě hodiny.

Jedeme zkusit štěstí ještě k Observatory Lodge, ale tam nám přijde, že je to takový hogofogo resort, kde nabízejí v podstatě to samé. Takže se rozhodujeme raději vrátit do města a navštívit lenochodí rezervaci. Cestou narazíme přímo u silnice na dva nosály. Když se k tomu prvnímu trochu víc přiblížím, začne působit agresivně, tak radši vyklízím pozici a u druhého už ani nevylézáme z auta. U jednoho z mnoha resortů se naskýtá pěkný pohled na sopku, ale je trochu problém slušně zaparkovat. Nakonec se nám to podaří za asistence policie.

Ve městě se chceme naobědvat, hledáme nějakou obyčejnou sodu namísto turistických restaurací. Podaří se nám to u autobusového nádraží, kterým drze projíždím. Jídlo vyjde na 1 200 CC, já si dávám tortillu s klobásou, holky s kuřecím masem, ale jejich výběr připomíná spíš polívku. Pak už míříme k parku, kde bychom měli vidět lenochody. Vstupné je sice dost vysoké (35 USD), ale jednak už si na to začínáme zvykat, jednak se bojíme, že jinde už na lenochody štěstí mít nebudeme. Po zaplacení máme sami pro sebe přiděleného průvodce s dalekohledem. A bez něj bychom toho nejen moc nevěděli, ale hlavně neviděli. Lenochodi totiž zpravidla vegetují dost vysoko ve stromech a najít je není žádná legrace. My se můžeme radovat hned ze začátku, i když je potřeba použít dalekohled. Vůbec nás nenapadlo, že se z něj dá udělat fotka mobilem! Nejsou tu jenom lenochodi, viděli jsme i krásně zbarveného „draka“, samce od leguána, jehož název si nepamatuju, ale může se pochlubit oranžovou a zelenou barvou své kůže. Samotní lenochodi jsou opravdu vysoko, ale najednou Jana zahlédne jednoho, který se svým obvyklým pomalým tempem pohybuje jen pár metrů nad námi. Sestupuje dolů, což lenochodi dělají jednou týdně, když potřebují na velkou. Tenhle nakonec nesleze až úplně na zem – zřejmě proto, že nás zmerčil a bál se. I tak je ale velmi blízko a nám se málem tají dech, když ho můžeme pozorovat takřka z očí do očí. Nikdy by mě nenapadlo, že sledování tohoto zvířete mě může tak dojmout.

Průvodce nás upozorňuje na jedovatou rostlinu, které bychom se neměli dotýkat. Od té chvíle jsme velmi opatrní na to, kudy procházíme. Vypráví i o tom, jak místní lidé rychle zapomínají a staví si své domovy tam, kde před lety láva ze sopky všechno zničila. Nakonec v lese trávíme asi dvě hodiny, už se celkem stmívá, takže jsme to stihli akorát. A máme radost, že to nebyl čas strávený zbytečně. A protože do tmy ještě pár desítek minut chybí a my chceme mít čisté svědomí, že jsme nic nezanedbali, jedeme k nedalekému (3,6 km) vodopádu. Tam ale chtějí za vstup patnáct dolarů, což nám v tuhle pokročilou denní dobu a za aktuálního počasí přijde jako vyhozené peníze, takže na to kašleme a jedeme domů.

Večeři si dopřáváme hned vedle restaurace, kde jsme ráno snídali. Číšník je úslužný (na konci požádá o recenzi na internetu), jídlo výborné (burrito) a piva z místních pivovarů jakbysmet. Moje se jmenuje MI TATA. I mangový džus se povedl, takže jsme den zakončili spokojeně. Mírné rozladění nastává až ve chvíli, kdy zjistíme, že do parku Místico

Arenal Hanging Bridges se musí udělat rezervace aspoň 48 hodin předem. To jsme prošli. Musíme se tam tedy vypravit co nejdřív a zkusit štěstí...

Neděle 9. prosince | Mistico Arenal Hanging Bridges, Rio Celeste, Santa Elena

Opět musíme vstát brzy, tentokrát abychom byli na recepci parku Hanging Bridges v půl osmé, kdy otevírají. Počasí nevypadá moc dobře, sopka není skoro vidět. Ale chystáme se do pralesa, tak to zase až tak nevdá, spíš jsme rádi, že jsme si včera užili počasí podstatně příjemnější. Na parkovišti parku nás vítá potulující se mravenečník. A v 7:20 u okýnka perfektní angličtinou fešák s naučenými profesionálními manýry, který nám naštěstí oznamuje, že od osmi hodin můžeme mít k dispozici průvodce Agustína za 38 dolarů na osobu. Pokud nedorazí víc lidí, budeme ho mít sami pro sebe. Zbývající čas využíváme k malé snídani v přílehlé restauraci. S úderem osmé už si nás vyzvedává Francisco. Jsme trochu zmatení, ale o chvíli později nám sympat'ák vysvětluje, že se jmenuje Francisco Agustín. Hned na začátku vidíme dost velké stádo divokých prasat. Po nich následují různé barevné ptáky, opice (dva druhy – chápani a vřešťani), pro mě bohužel i tarantule, které se průvodce snaží vylákat ven z jejich děr. Sám se přiznává k tomu, že on moc nemusí housenky. Je tu samozřejmě i spousta stromů a rostlin, na jednom ze stromů si hověl lenochod, prý se tu pohybují pumy, zpátky u recepcce poletovala spousta kolibříků... Prostě taková přírodní zoologická a botanická zahrada. Ovšem jak z názvu parku vyplývá, jednou z hlavních atrakcí jsou tu visuté mosty. Kratší i delší, zavěšené v různých výškách nad zemí. Z nich se naskytá úplně jiný pohled na džungli pod námi a samozřejmě jsou fotogenické i samy o sobě. Sbírkou zajímavostí doplňuje hezký vodopád. Pár minut přšelo, ale to jsme byli zrovna ukrytí mezi hustou vegetací, takže se nás to nijak nedotklo. Skončili jsme až těsně před jedenáctou vyplněním dotazníku s hodnocením průvodce. Dali jsme mu ve všech případech nejlepší známky, protože byl opravdu skvělý. Dokonce ukazoval zvířata i těm, kteří si průvodce nezaplatili.

Poprvé za patnáct let cestování do mimoevropských destinací jsem to nebyl já, kdo připravil itinerář. Magda si dala opravdu záležet a k jejímu plánu jsem neměl žádné výhrady. Jenomže když jsme dorazili do La Fortuny, objevil jsem na terase leták s nabídkou organizovaného výletu do místa s názvem Rio Celeste. A jakmile jsem viděl těch pár fotek, věděl jsem, že tam prostě chci. Znamenalo to trochu zajižď'ku, takže holky nebyly úplně nadšené, ale když si něco vezmu do hlavy... Trochu mi hrálo do karet, že počasí kolem Arenalu nevypadalo nijak přívětivě, takže cesta kolem jezera postrádala smysl. Získal jsem tedy finální svolení a kormidlo jsme stočili k místu, které rozhodně nepatří k těm profláknutým. Paní z navigace nás navádí zkratkou. Opět jsme si ověřili, že aplikace maps.me prostě vybere nejkratší možnou cestu bez ohledu na stav dané komunikace. Cesta to byla ze začátku hodně špatná, kamenitá, nahoru dolů, díry a výmoly... A do toho všeho tu zrovna probíhal nějaký cyklistický závod, takže Magda, na kterou dneska připadla služba za volantem, se ještě musela vyhýbat cyklistům, kteří se z posledních sil potáčeli v opačném směru. Příroda byla ovšem opět krásná, takže my s Janou jsme se mohli dosyta kochat. Asfaltku jsme všichni uvítali s nadšením, pak jsme zase museli kus po kamenech, ale přímo do parku vedl zbrusu nový krásný koberec, který ještě ani nestačili pomalovat jízdními pruhy. Někde jsem se dočetl, že ji dokončili v listopadu, takže jsme měli opravdu štěstí.

Na parkovišti (2 000 CC) jsme v půl jedné, platíme dvanáct dolarů za osobu a necháváme si zkontrolovat batohy, zda v nich nemáme alkohol nebo jiné bomby. A co nás tu vlastně čeká? Nejdřív cesta lesem, která nás zavede k první a asi i nejhezčí atrakci – k vodopádu, který končí v krásně tyrkysovém jezírku. Jde se k němu po poměrně strmých schodech, což je směrem dolů celkem v pohodě. Zrovna začne pršet, takže si oblékáme pláštěnky. Holky mají tmavé, já výrazně modrou, což zřejmě přilákalo krásného tyrkysového motýla. Obletuje mě a nakonec si sedá na moji botu. Tyrkysová je tu prostě všude.

Strmé schody musíme vystoupat nahoru, pak následuje poměrně blátivá cesta, ale podle popisů na internetu jsem to čekal podstatně horší. Déšť byl naštěstí jenom chvilkovou záležitostí, takže se nemusíme brodit. Po pěti stech metrech je sice k dispozici vyhlídková terasa, ale ta rozhodně nepatří k tomu nejlepšímu, co park nabízí. Naopak nadšením hýkám u laguny, ke které se opět sestupuje po schodech, tentokrát dost vysokých. Jezírko působí klidným a malebným dojmem, v jedné části se v ní mísí tmavě tyrkysová voda s průhlednou. Kousek dál to naopak vře, horký pramen vodu rozbublává a okolí protkáva sirnými výpary. Pokračujeme dál přes dva krátké visuté mosty, z nichž ten druhý je hodně fotogenický, tam strávíme pózováním docela dost času. Stezka končí u soutoku dvou různě barevných řek. Když se vracíme zpátky, na první ze dvou lávek (i když teď je druhá v pořadí) potkáváme zvíře.

Upřímně se ve všech těch mravenečnicích, nosálech a podobných fretkách moc neorientuju, takže ho přesněji nepopíšu.

Zpáteční cestu jsme vzali poměrně svižně, protože nás ještě čekal docela dlouhý úsek do dnešního cíle. Na parkoviště jsme se dostali ve čtvrt na čtyři. V malém ovocném baru se sympatickým majitelem jsme si dopřáli velké čerstvé freshe z melounu a zázvoru (1 800 CC) – přesně to jsme potřebovali! Velká dobrota... Mezitím se umoudřilo počasí, nebe zmodralo, projíždíme krásnou cestou, což je ale v Kostarice standard. Ať jedete, kudy chcete, vždycky je na co koukat! Po levé straně máme zelené kopečky, na kterých se později tyčí větrné turbíny, nalevo se rozkládá taková středoamerická Afrika s krásnými stromy.

Je potřeba nakrmit nejen oči, ale i žaludky, takže když vidíme směrovku k řetězci Taco Bell, po kterém už několik dní toužíme, není co řešit. Prasíme při západu slunce. Do dnešní cílové stanice, městečka Santa Elena, to sice počtem kilometrů není tak daleko, ale to bychom nesměli jet po tak pekelné cestě. Navíc už za tmy. Možná je dobře, že nic nevidíme. A tentokrát to nemá na svědomí paní z navigace, ale tohle je opravdu oficiální příjezdová cesta do oblasti Monteverde. Do penzionu El Sueño B&B tak přijíždíme až po sedmé hodině. Večeře v nedalekém podniku se moc nevyvedla – já hlupák si objednal zeleninový salát, jehož složení v angličtině rozšířili i několik ingrediencí, které jsem na talíři nenašel a musel si je vydupat. Janě přinesli úplně jiné jídlo, než chtěla (zřejmě opět jazyková bariéra), takže jediná Magda si na své polívce pošmákla. Ale nutno říct, že to byl jediný případ za celou dobu, kdy jsme nebyli s jídlem spokojeni. Nicméně borůvkové pšeničné pivo bylo výborné. Na pokoj se dostáváme až po desáté večerní. V noci hodně foukalo.

Pondělí 10. prosince | Monteverde

Dneska si můžeme trochu přispat, navíc máme v ceně ubytování i snídaní. Na výběr je typická kostarická (kterou jsme ale nějak přeslechli), vajíčková nebo palačinková. Každopádně je bohatá, včetně výborného ovoce. Venku nastal horizontální déšť. Ale není to slejvák, spíš takové mrholení s jakýmsi malinkatými kroupami. Nic, co by se nedalo přežít, navíc se chystáme do tropického pralesa, takže to k tomu patří. Jedeme na oficiální parkoviště Monteverde Cloud Forest Reserve, odkud nás dodávka zdarma odváží ke vstupu. Cestou se kocháme velkou duhou nad údolím pod námi.

Vstupné do parku činí 22 dolarů, my si chceme po předchozích pozitivních zkušenostech najmout i průvodce. Ten je za dalších dvacet dolarů na osobu. V tomhle případě jsme v podobě RONALDA dostali i bonus – je to obrovský fešák a sympaták, i když měří asi metr šedesát. A evidentně je posedlý ptákem, který se ve španělštině jmenuje Quetzal (a je to posvátný pták Mayů i Aztéků), takže jsme si ho samozřejmě překřtili na KECALA. Nebyli jsme tak daleko od pravdy, v češtině se jmenuje kvesal chocholatý. Prý se ještě před chvílí pohyboval hned u vchodu, poměrně nízko nad velkou skupinou turistů. Zapomněl jsem podotknout, že RONALDA máme opět k dispozici jen my tři, ale to už tady bereme v podstatě jako standard. Dozvídáme se spoustu zajímavého, zvířat sice nevidíme tolik jako v předchozím parku, ale jsou tu nádherné stromy, místy magická mlha, jeden visutý most (čekali jsme jich víc, zaplat'pánbůh, že jsme se dostali do Hanging Bridges), lenochodi... A nakonec došlo i na toho kecala, i když bez dalekohledu bychom neměli šanci. Procházku končíme po víc než dvou a půl hodinách, RONALD nás odvádí ke kavárně, která je doslova obsypaná kolibříky. Ti na nás dělají nálety. Jeden zaletěl dokonce dovnitř kavárny, kde do něčeho vrazil a skácel se k zemi. Málem jsme ho prohlásili za mrtvého, ale prodavači stačilo pár vteřin, aby ho jako mávnutím kouzelného proutku zase oživil. RONALD je takový miláček, že by si snad ani neřekl o ty peníze, co mu dlužíme. Dlouho se s námi loučí. Jako by si nás oblíbil stejně jako my jeho.

Dodávka nás opět odváží na parkoviště, vracíme se domů a pak hledáme restauraci Taco Taco, kterou vřele doporučují recenze z aplikace Foursquare. Z původního místa se přestěhovala, ale centrum města je tak titěrné, že jsme na nové adrese za pár minut. Už je docela plno, takže bohužel nemůžeme sedět na terase, ale musíme dovnitř. Burríta jsou výborná, freshe taky, celkem platíme třicet dolarů.

Přemýšleli jsme, jak naložit s odpolednem. Původně jsme zvažovali návštěvu továrny na výrobu sýrů, ale panovaly celkem nejasnosti ohledně toho, jestli je ještě vůbec funkční, navíc jsme na začátku putování vynechali plánovanou kávovníkovou plantáž, takže jsme si nakonec objednali prohlídku „tři v jednom“ na místní farmě El Trapiche, kde bychom se měli dozvědět, jak se pěstuje a vyrábí káva, čokoláda a jak se zpracovává cukrová třtina. Ve 14:45 pro

nás přijíždí dodávka až k penzionu. Na recepci platíme 33 dolarů a z našeho řidiče se vyklubal průvodce Haido. Jako řidič byl tak trochu morous, ale pak se proměnil v zábavného sympatáka. Na průvodce jsme tady měli zatím fakt štěstí. Jsou nejen erudovaní, zapálení (bylo roztomilé pozorovat, jak dopoledne Ronaldovi zářila očka, když objevil nějaké zvíře), ale také zábavní, vládnou výbornou angličtinou a celkově prostě povznášejí zážitek o několik úrovní výš.

Nejdřív si prohlédneme samotné rostliny – cukrovou třtinu, kávovníkovou plantáž i několik keřů a plodů kakaovníku. Je to k nevíře, ale i tady máme štěstí na lenochoda. Pak nastává část, kdy se dozvídáme, jak se uvedené plodiny zpracovávají. A dočkáme se i ochutnávky. Čokoláda je božská! Padesátiprocentní rum ze třtiny dost silný a hřejivý. Sami si pak zkusíme výrobu cukru, který si můžeme odnést jako suvenýr. Svezení tradičním volským povozem je spíš taková turistická ptákovina, ale když už nám tuhle nepohodlnou záležitost nabízejí, zkusíme ji. Na konci dojde ještě na ochutnávku kávy, limonády s třtinovým cukrem a placek s arakačou. A samozřejmě i na možnost nákupu hotových výrobků a suvenýrů. Strávili jsme tu velice příjemné a poučné dvě hodiny.

Na pokoji relaxujeme, procházíme fotky, pak vyrážíme na večeři. Chceme vyzkoušet místní vyhlášené kuřecí bistro, ale tam se dá sedět jenom venku a je celkem zima (což je obecný rys téhle oblasti, chladno máme i na pokoji), takže jdeme opět do Taco Taco. Tam je ale narváno. Bereme tudíž útokem supermarket, kde nakupujeme vánoční limitovanou edici piv Bavaria (s příchutí čokoláda, vanilka a skořice – celkem za 2 800 CC). U kasy se za nás do fronty zařazuje průvodce, se kterým jsme se nedávno rozloučili. V kuřecím bistro si pak bereme jídlo s sebou (směšných 1 500 a 2 500 CC) a pochutnáváme si na něm na pokoji. Tedy Jana a já určitě, Magda má určité výhrady k množství tuku. Piva jsme si krásně rozdělili, každému z nás chutnala jiná příchut'. Zbytek večera trávíme odpočinkem.

Úterý 11. prosince | Pohoda v Liberii

V noci zase hodně foukalo a ráno nás uvítal stejný déšť-nedéšť jako předchozí den. I tentokrát si můžeme přispat, na snídani se odebíráme až v půl deváté. Moje tipico snídane je podle očekávání, palačinky pro děvčata jsou obří. Spíš lívance. Po zkušenosti s cestou sem váháme, kudy odtud odjet. Ani jedna ze tří variant není celou dobu po asfaltkách, takže volíme mezi stejným tankodromem, nebo „silnicí“ číslo 606. Ta to nakonec vyhraje, protože i když je to zajižd'ka, na asfalt se dostaneme dřív. Tankujeme na příhodně pojmenované benzínce „606“, kde nám obsluha nejen doplní palivo, jak je to zvykem, ale sama od sebe i zkontroluje nahuštění pneumatik. Asi dobře ví, co nás čeká.

Po chvíli, kdy jsme ještě hodně nahoře, stavíme na vyhlídce na malebné zelené kopce. Na druhé straně bohužel prší a krajina je zakrytá do oparu, ale i tak je tu krásně a cesta se vine dolů hezkou krajinou. Naštěstí není v tak hrozném stavu jako ta předešlá. I počasí se zlepšuje, jak sjíždíme dolů, neustále se otepluje.

Dneska nás čeká jen jeden naplánovaný bod, a tím je vodopád Llanos de Cortés. Z dálnice se musíme vrátit U-Turnem. Oproti očekávání a informacím na internetu není vstupné dobrovolné, ale fixně stanované na sedm dolarů na osobu a čtyři dolary za parkování. K vodopádu je to asi jenom sto metrů. V jezeře pod pěkným širokým a poměrně vysokým vodopádem se koupe několik lidí. Nám se do vody moc nechce. Já se zkusím dostat k vodopádu zprava, ale po chvíli na mě píská plavčík – moc nechápu, v čem je problém. Pak to zkusíme zleva, k položenému kmeni velkého stromu. To, že na něj lezou lidi, očividně plavčíkovi nevádí, i když je to podle mě podstatně nebezpečnější než na druhé straně. Všimáme si cestičky, která by snad mohla vést k horní hraně vodopádu. Chvilí po ní jdeme lesem, než na nás zavolá jeden mládenec, ať se kousek vrátíme a jdeme za ním. Skutečně nás zavede až tam, kam jsme chtěli, i když to znamená jedno malé brodění studenou vodou. Nahoře jsme sami, je to hezký a zajímavý pohled. Fotíme se, kocháme se. Pak nás mladík vede překvapivě dál, což se ukáže jako šikovná zkratka přímo na parkoviště. Sám si o peníze neříká, ale je jasné, že něco chce, obzvlášť když se kvůli nám píchnu o nějaký osten a z jeho gestikulace máme dojem, že mu ten prst budou muset amputovat. Dáváme mu tři tisíce colónů, což mu evidentně připadá minimálně jako adekvátní odměna.

Dneska spíme v Liberii, kam vede dálnice. Něco po jedné odpolední neodoláme pobočce Taco Bell, která stojí přímo u cesty. Nedaleko od něj je pak hostel El Flaco, který vypadá přesně tak, jak jsem si ho představoval. Potěšil zejména dvorek s houpací sítí a zařízenou kuchyní. I pokoj je pěkný, majitel velmi příjemný, hned nám do maps.me zadává místa, kam máme zítra jít. Jenom parkování do průjezdu přes děravé rošty je trochu náročnější. Dvě starší Němky,

kteří cestují po Kostarice bez auta, nás prosí, zda bychom je zítra neodvezli do stejného národního parku, kam míříme i my. Je docela dost velké teplo, takže se rozhodujeme pojmout dnešní den velmi odpočinkově, nejdeme ani do města, jen relaxujeme ve stinném a lehkým vánkem ovívaném dvorku. Vyžene nás až hlad. Tentokrát vypleníme místní hypermarket a večeříme grilované kuře. Je nám fajn.

Středa 12. prosince | Rincón de la Vieja, Brasilito

Budíček v sedm, k snídani párky s výbornými houskami a meloun. Němky snídají s námi, ale jejich strava je o poznání zdravější. Jak jsme jim slíbili, v půl deváté odjíždíme. Ačkoli nás navigační aplikace už několikrát zavedla na horší cesty, než bylo nutné, i tentokrát ji posloucháme. V bláhové naději, že bude líp. Po jí doporučené odbočce z krásné asfaltky se nejdřív dostáváme na štěrk. To je ještě v pohodě. Následuje písek jemný jako hladká mouka, který vytvořil houpavé duny. I to se ještě dá zvládnout. Pak se ale ocitáme prakticky na skále posypané pískem s neuvěřitelně hlubokými a nepravidelnými výmoly. Vůbec nechápu, že se Magdě daří posouvat neustále kupředu, i když pomalu. Němky ani nedutají, my se sice smějeme, ale je to smích trochu křečovitý. Jakmile se dostaneme na něco, co připomíná odbočku, chvíli váháme, ale při pohledu na mapu je jasné, že dál pokračovat nebudeme. Tady bychom buď strávili celý den, nebo zničili auto. Vracíme se zpátky. A divíme se, že jsme tudy vůbec projeli. O kousek dál je odbočka na hladkou asfaltku. Jedná se o soukromou cestu, takže po několika kilometrech musíme zaplatit sedm set colónů za osobu. Němky nám dávají pět tisíc, i když se vzpouzíme. Trvají na tom.

Na místě jsme v půl desáté. Hodně fouká. Průvodce uvelebený u poněkud předimenzovaného návštěvnického centra nám vysvětluje, že jsou tu k dispozici dva okruhy. Pokud bychom chtěli k vodopádu (pět kilometrů jedna cesta), musíme k němu vyrazit nejpozději v poledne, pak se cesta zavře. Na fotkách nám vodopád nepřijde vůbec úžasný, rozhodně nestojí za desetikilometrovou štreku ve vedru, takže volíme základní okruh s několika zastávkami. Místo vodopádu se prý můžeme pak cestou zastavit ve Filadelfii v nějaké rezervaci leguánů.

Středobodem parku je sopka, díky níž má tohle místo svůj ráz. Nás tak čeká lávová laguna, bublající bahno, malá sopka a na konci cesty vodopád, který vypadá podstatně zajímavěji než ten, na který nás lákal průvodce. V lese, který procházíme, jsou nádherné stromy s propletenými kořeny i kmeny, cestou narazíme na leguány a také asi pět opic, které poskakují po obrovském stromě. Vydržíme je pozorovat a fotit snad půl hodiny. Po celou dobu nás provází i tyrkysový motýl. Je tu prostě dost příjemně a ani nepotkáváme moc lidí. U vodopádu se občerstvujeme vlastnoručně vyrobenými kuřecími sendviči a já radši upozorju, jestli jsme tím masem nepřilákali nějakou divou zvěř, třeba pumy.

Nic nás ale nesežralo a hodinu po poledni jsme zpátky na parkovišti. Průvodce nám ještě doporučoval, ať se cestou stavíme ve vesnici Curubandé a zajdeme se podívat k řece. Dotaz, zda máme SUV, nás sice trochu znejistil, ale i tak u kostela odbočujeme a hledáme příjezdovou cestu k řece. Nejdřív to jde, ale když se opět dostáváme na něco, co připomíná tankodrom, radši vystupujeme z auta a těch pár set metrů k místu s názvem Poza la Pipa dojdeme pěšky. Řeka má hezkou tmavě tyrkysovou barvu, protéká takovou skalnatou průrvou. Je to moc hezká podívaná, včetně dětí a pubertáků, kteří ve vodě dovádějí. Jen je tu vedro na padnutí. Nejradší bychom do té vody skočili taky, ale před místní omladinou se nám nějak nechce. Nikdo se nás nevsímá, ani jim nevadí, když si je fotíme. Naopak – už jsme na odchodu a najednou na nás jeden z kluků volá, ať se ještě vrátíme. Ukazuje při tom na strom na druhé straně řeky. Že by tam bylo nějaké zvíře? Kdepak, jen dva malí kluci vylezli dost vysoko a teď se klepou jak ratlíci, než se odhodlají seskočit dolů.

Po skokanské exhibici už opravdu odcházíme a autem se vracíme do Liberie, z níž odbočujeme na silnici číslo 21. Ignorujeme doporučení paní z navigace a radši se držíme směrovek na Playa Conchal. Trochu se bojíme kvality silnice na posledním úseku, ale mile nás překvapí krásná, úplně nová asfaltka, ještě ani pruhy nejsou dodělané. Ačkoli bychom měli být za pár kilometrů u moře, kolem se pořád tyčí kopce a my jezdíme serpentýnami. Nakonec se k němu ale opravdu dostaneme a náš hotel Brasilito ve stejnojmenné obci stojí přímo u jedné z pláží. Černoška na recepci by o titul nejpřívětivější recepční soutěžit nemohla, ale pokoj vypadá k světu a voda teče teplá.

Je příjemné pozdní odpoledne, jdeme se projít na pláž. Nejdřív si myslíme, že je to Playa Conchal, kterou nám doporučil známý Eda, o němž jsem se zmínil v úvodu, a o níž všichni tvrdili, že je krásná. Cítili jsme určité zklamání, ovšem jen do chvíle, než jsme si uvědomili, že tohle je Playa Brasilito. Je liduprázdná, s hnědým pískem, tu a tam palma, blíží se západ slunce. V jednom z mála barů přímo na pláži si dopřáváme koktejly v rámci happy hours (ale

z účtu jsme ani tak moc happy nebyli), ke kterým jsme si nechali donést i vynikající guacamole s chipsy. Obsluha nám sama od sebe nabízí repelent. Slunce zapadá, my jsme lehce opilí, vedeme filozofické řeči o životě (dobře, hlavně já) a je nám dobře. Pura vida! Je vlastně s podivem, že jsem se k tomuhle slovnímu spojení dostal až teď. Je to totiž životní styl, který obyvatelé Kostariky vyznávají a s nímž se v různých podobách setkáváme na každém rohu. Jde o to, aby člověk žil příjemný, pohodový a plnohodnotný život. V praxi to znamená, že jsou k vám lidi milí, nic zbytečně nehrotí, všechno se dá nějak v klidu vyřešit, hlavně aby byli všichni spokojení.

Když se po západu slunce vrátíme do hotelu, hotelová restaurace je úplně prázdná. Raději tedy popojdeme o kousek dál a zakotvíme v obyčejně vyhlížejícím bistru Soda Brasilito. Jídlo je výborné a levné, celkem (včetně vynikajících ovocných freshů) platíme něco přes deset tisíc colónů. V sodách se nepodává alkohol a my máme chuť aspoň na pivo, takže se přesouváme do nedalekého baru Cheche. Tam se vyskytují trochu podivné místní existence. A když nás osloví kolemjdoucí mladý žebrák s historkou o matce – alkoholičce, radši se po jednom pivu sebereme a jdeme na pokoj.

Čtvrtek 13. prosince | Playa Conchal

Popis dnešního dne bude velmi jednoduchý a krátký. Ráno se pořád převalujeme, až někdy po deváté hodině se vyhrabeme na snídani do stejné sody jako večer. Typická kostarická snídanež je výborná, včetně grilovaných karamelizovaných banánů a morušového freshe. Porce jsou obrovské, skoro je ani nemůžeme dojíst. Za dvacet dolarů. A hotelová restaurace opět zeje prázdnotou.

Pěšky se vydáváme tentokrát opravdu na Playa Conchal, která je vzdálená jen pár minut chůze po pláži. Když na ni dorazíme, pochopíme ty chvalozpěvy. Pláž je krásná, světlá, s tyrkysovou vodou. Ze začátku je tvořená rozdrčenými kousky korálů, musí a podobného mořského smetí, pak se ale dostáváme na jemný písek. Nebe je bez jediného mráčku, kolem poletují nebo chytají ryby pelikáni, nacházíme místo ve stínu, kde jsme téměř sami. Až po nějaké době přicházejí slečny s obrovským chladicím boxem, přičemž jedna se nechává fotit na mobil a nekonečně pózuje jak na obálku Playboye. Vlny jsou docela silné s pořádným zpětným rázem, čehož využíváme k blbnutí. Slunce šikovně celý den obchází naše útočiště, takže když se mu chceme vyhnout, užíváme si příjemný stín a vánek.

Před čtvrtou hodinou odcházíme do hotelu a po smytí písku a soli se odebíráme do opět prázdné hotelové restaurace, kam nás nalákala jenom nabídka happy hours na koktejly. Všichni svorně volíme tamarindovou margaritu. Nakonec zůstáváme i na jídlo. Je sice podstatně dražší než v sodě, ale chutné a číšník se snaží. Domů nás vyženou až komáři.

Pátek 14. prosince | Přes tichomořské pláže do Montezumy

Bez mučení přiznávám, že velkou část noci jsem prokecal přes Whatsapp. Takž jsem byl ráno pořádně nedospalý. A čekalo mě řízení. Na snídani se vykopeme v půl deváté – stejné místo, stejné jídlo, i když dneska byla trochu jiná zakysaná smetana a k pití jsme vyzkoušeli fresh z guanabany, která se snad česky jmenuje graviola (úplně správně láhevnik ostnitý). Příjemně osvěžující. Pak už balíme a odhlašujeme se z hotelu. Dneska nás čeká taková tour po plážích.

Začínáme na nedaleké Playa Flamingo, kde ale zůstáváme asi osmatřicet sekund, protože nás ničím nenadchla, oproti Playa Conchal nemá šanci. Po příjemné asfaltce doputujeme na Playa Samara. Jsme tam kolem poledne a je pekelné vedro. Písek je rozzhavený, moře je ve fázi odlivu, takže pláž je nejen velmi dlouhá, ale taky pořádně široká. Písek je tmavý, na druhou stranu je tady docela dost palem a také víc lidí než v Brasilitu. Tady už se i trochu surfuje. Po krátkém odpočinku na lavičce ve stínu se vracíme zpátky. Já jdu tentokrát vodou, což je nejen příjemně osvěžující, ale taky se mi naskýtají ještě hezčí pohledy na celou pláž.

Následuje sedmikilometrový přesun na Playa Carrillo, kterou mají údajně v oblíbě především místní, a to hlavně o víkend. Páteční odpoledne se teprve rozjíždí, takže my na místě najdeme jenom pár piknikujících skupinek. Pláž je opět široká, lemuje ji moc hezký pruh palem. Kdybychom si měli vybrat, kde strávíme odpoledne, určitě spíš tady než na Samaře. Jenomže my musíme pokračovat dál, dneska bohužel zažíváme celkem dlouhý přesun. Ten vede nejdřív po asfaltce mezi malebnými kopci a poličky. To ale trvá jen do Playa Naranja, kde se sjíždí na nebezpečnou cestu, která se právě mění na zpevněnou. Což znamená časté zastávky, spoustu mechanizace (nevěřící zíráme na

bagr, který operuje na šíleně příkrém kopci), výmoly, srázy... V takovém duchu se vine čtyřicet kilometrů, které jedeme hodinu. Pak se situace zlepšuje a takřka až do cílové Montezumy dojíždíme po asfaltu.

Montezumu jsem si představoval podstatně větší, je to takový shluk hotelů, penzionů, restaurací, cestovních kanceláří a obchodů. My bydlíme v Casa Susen (123 dolarů za dvě noci) na dohled od pláže. Majitelka se nám pořád snaží něco vysvětlit, ale anglicky bohužel nemluví, takže odušíme aspoň to nejnnutnější. Pokoj je prostorný a z terasy vidíme přes stromy na moře. Na večeri jsme sice chtěli zajít do nějaké obyčejné sody, ale tady není vůbec jednoduché něco takového najít, takže nakonec se necháme zlákat do poměrně luxusně vyhlížející restaurace El Sano Banano. Ta má moc hezkou zahrádku s fontánou. Holky zkoušejí kuřecí maso s ananášem naloženým v rumu (moc si ho pochvalují), já dávám druhou šanci kuřecímu fajitas, které je výborné, ale opět se tu neservíruje tak, jak jsem zvyklý z mexických restaurací, tedy na rozpálené pánvi. Pitný režim dodržíme ovocnými freshi a pivem.

Trochu jsme váhali, jestli se máme další den vydat na výlet lodí na ostrov Isla Tortuga. Trochu jsme se báli, že to bude komerční turistická past. Ale protože moc jiných vhodných alternativ (kromě pár vodopádů) okolí stejně nenabízí, nakonec jsme se rozhodli, že do toho půjdeme. A výlet zařizujeme hned v první agentuře, která nám přijde do cesty. Standardně stojí výlet padesát dolarů (včetně oběda a neomezené konzumace pití), ale chlapík nám sám od sebe snižuje cenu na čtyřicet. Trochu si pokazí karmu, když pak Janě vrací o dvacet dolarů míň, než má, a ani se nepokouší předstírat, že to byl omyl. V obchodě doplňujeme zásoby, na terase popíjíme a dopřáváme si přiměřenou dávku sacharidů.

Sobota 15. prosince | Isla Tortuga

Sraz u cestovky máme ve čtvrt na deset, takže v osm vyrážíme na snídani. Jenomže v Montezumě je to jako po vyměření, všechno je zavřené. Jedinou spásou je El Sano Banano, kde otevírají už v sedm. Výbornou snídani se snaží narušit jenom sojky chocholaté, které slétávají ze stromů nad námi a snaží se krást jídlo. Jejich modré perličky ladí s oblohou, která je dneska bez mráčku. A je i teplo. Ideální počasí k výletu na malý ostrov.

Vyzvedávají nás v dohodnutý čas, spolu s pár dalšími našťěstí vesměs mladými turisty. Předpokládáme, že nás odvezou člunem do přístavu, ale nakonec nás ta poměrně malá loďka veze až na Isla Tortuga (tedy Želví ostrov). Napočítal jsem nás čtrnáct, z toho jeden Američan se nás po nějaké době ptá, jestli jsme z Česka. Studoval totiž v Napajedlech. A já si v hlavě zkouším přehrát, co všechno jsme říkali. Ale to už je stejně jedno. Cestou zahlédneme vodopád El Chooro, který padá přímo do moře. Byla to jedna z možností výletu, ale dvanáct kilometrů se nám k němu jít nechtělo, takže jsme rádi, že ho vidíme, dokonce nám kapitán zastavuje, abychom si ho mohli v klidu vyfotit. Upřímně jsme rádi, že jsme se k němu neplahočili.

Při popisu výletu se často uvádí možnost vidět delfíny. Podobně jako na Maledivách jsem k tomu byl dost skeptický a stejně jako na Maledivách jsem pak byl příjemně překvapený. Přímo kolem nás se svižně proháněli a proskakovali černí krasavci, a to v dost hojném počtu. Nevíme, na kterou stranu dřív koukat. Mršky jsou rychlé, takže focení není vůbec snadné, ale pár kousků se vydařilo. A poslední zastávkou na volném moři byl kamenný oblouk těsně před cílovým ostrovem.

Pak už, asi po padesáti minutách, kotvíme. Na moc hezkém malém ostrově zasaženém turismem. Lehátka jsou po sedmi dolarech. Po nějaké době začínají přijíždět poměrně velké lodě plné především rozjuchaných mladších ročníků. Jsme rádi, že my se sem dostali v malém člunu. V ceně máme nápoje a už se začíná připravovat i oběd. Většina osazenstva naší skupinky se vydala dál od břehu šnorchlovat. My si užívali slunce, čistou a vyhřátou vodu a rozpálený písek. Oběd nám chutnal, na výběr jsme měli kuřecí maso nebo rybu, vařené brambory ve slupce a rýži. Abychom se jenom neváleli, zaplatili jsme si (5 USD) naučnou procházku se 27 zastaveními, která se vinula kopcem hned za pláž. Cedulky označovaly především různé druhy stromů a naučné texty byly doprovázeny poezií. Žádné zajímavé zvíře jsme bohužel nepotkali. Výhledy na pláž a okolí byly částečně zakryté porostem, ale i tak to byla procházka příjemná.

V 15:01 odjíždíme zpět. Trochu to s námi houpe, slunce stále praží jako o život. Za hodinu jsme na naší „domácí“ pláži, slunce se právě začíná schovávat za kopec, takže jsme si ji moc neužili. Po sprše a odpočinku si užíváme aspoň dobrou večer (gazpacho, kuřecí sendviče...) v osvědčeném El Sano Banano, doma pak ještě pivo, oříšky a

několik partiček žolíků, ve kterých se mi moc nedařilo. Na dálku se tedy snažím pracovat aspoň na lásce a taky na překladu. A na sousední diskotéce to rozjiždějí až do čtyř do rána.

Neděle 16. prosince | Přesun do Jacó

V noci hodně foukalo a ráno o sobě dávaly dost vědět vlny, takže jsme byli rádi, že jsme výlet na ostrůvek absolvovali včera. Na snídani dorážíme přesně v sedm, v restauraci se dokonce ještě uklízí. Po nasycení balíme a v půl deváté vyrážíme. Předchozí den jsme si uvědomili, že na trajekt nemusíme až do Playa Naranja, ale stačí se dostat do Paquery, kam vede asfaltka. Ta je sice místy trochu děravá, ale pánbůh za ni zaplat'. Přímo od cesty nás zdraví dvě bělohavé opice.

Po hodně jízdě jsme v přístavu, odkud ale trajekt vyjíždí až v jedenáct, pokladna je ještě zavřená. V malém bistru se odehraje miniaturní epizoda, kdy se snažím koupit colu zero a trochu se do toho s prodavačkou zamotáme (zero – uno? – zero). Magda, která dneska usedla za volant, musí s autem popojet, dostává nějakou kartičku a teprve s tou musíme do pokladny zaplatit 11 400 CC za auto a řidiče a po osmi stech za každého dalšího pasažéra (celkem 25 USD). Na lod' vjíždí zvlášť naše řidička a zvlášť vcházíme my s Janou. Zabíráme první řadu ve druhém patře, odkud je hezký výhled ve stínu. Jízda je klidná a našťěstí bez vln, které nijak výrazněji nerozhoupal ani stejný trajekt v opačném směru. Cesta do Puntarenas trvala sedmdesát minut.

Na pevnině se po chvíli dostáváme na úzký pruh, který je z obou stran obklopen mořem, což je dost nezvyklý až bizarní pocit. Kolem čtvrt na dvě stavíme u dvou restaurací čekajících na hladové posádky přímo u silnice. Vybíráme italsky vyhlížející Torino Pizza, v níž nám milá italská majitelka anglicky vysvětluje menu. Maso se směsí příloh vyjde na 3 000 CC, všechno uvařila sama, a to dost dobře.

Čekala nás jediná předem naplánovaná zastávka, most Puente del Río Tárcoles, který se do průvodců dostal díky tomu, že se pod ním obvykle spokojeně vyvalují skupinky krokodýlů. Parkujeme před mostem, kde se nás jeden rastaman snaží přesvědčit o tom, že nám pohlídá auto, a ukazuje nám cestu, což je ale aktivita dost zbytečná. Jsou tam. Po obou stranách mostu se v mělké vodě roční minimálně dvoumetroví mackové. Nejnebezpečnější je na téhle atrakci ale přebíhání přes silnici z jedné strany na druhou. Zázitek nás docela příjemně potěšil, a tak jsme pětistovkou snad potěšili otravného rastamana na parkovišti.

Pak už míříme rovnou do města Jacó, kde se za necelých 89 dolarů ubytováváme v hostelu plném mladých hostů. Panuje v něm batůžkářsky uvolněná atmosféra. My si ale chceme vychutnat nedalekou místní pláž dřív, než zapadne slunce, takže se zbytečně nezdržujeme a vyrážíme. Pláž je dloooooouhá a široká, v moři se pár surfařů pokouší působit cool. My se brouzdáme bosí pískem, necháváme si omývat kotníky až lýtka a kocháme se půvabným západem slunce. Pak chceme (hlavně holky) vyřešit suvenýry a hledáme restauraci, která mě zaujala na Foursquare. Jenomže ta už očividně zmizela ze světa. Nahradili jsme jí opět italským podnikem, tentokrát s názvem Pizzeria Caliche's Wishbone, kde jsme si ovšem objednali místní speciality a každý tři koktejly. V hostelu jsme se ani tentokrát k diskotéce nepřidali. Magdu pálí žáha a je horko.

Pondělí 17. prosince | Carara

Ráno panuje všude vůkol klid, okolní obchody i restaurace mají zavřeno, ale naše restaurace našťěstí otevírá v osm. V klidu snídáme (já wrap, holky anglickou snídani, která jim moc nešmakovala; jídlo zapíjíme dobrými freshi, jejichž složení si můžeme libovolně skombinovat z různých druhů ovoce). Venku je zase horko a jasno. Takže jsme trochu leniví a z města se pakujeme až kolem půl desáté.

Po zaplacení deseti dolarů vstupného nás čeká národní park Carara, kde bychom měli natrefit hlavně na velké pestrobarevné papoušky. Starší chlapík, co tu nejspíš funguje jako průvodce, se nám snaží něco ukázat na mapě. Ani v jednom z nás ale neprobudil špetku sympatií, a tak se tentokrát výjimečně vydáváme do útrov parku bez doprovodu odborníka. Jedná se o zhruba pětikilometrový okruh vzrostlou vegetací. Zkraje se nám ukáže jenom leguán. Ptáky sice často slyšíme, ale nevidíme. Oba uvedené smysly zaměstnávají až opice, které máme v podstatě na dosah ruky. S mírumilovnými úmysly udělíme asi dva kroky, které si ovšem (zřejmě) otec od rodiny vyložil jinak. Zuby na nás vycenil takovým způsobem, že jsme bez jakékoli zbytečné prodlevy radši pokračovali v cestě. Pak nám

nad hlavou prolítli dva papoušci. Chvíli na to jsme další trojici zahlédli vysoko ve stromech. Poměrně dlouho je pozorujeme a snažíme se i zdokumentovat. Cestou zpátky ještě pokecáme s ještěrkami, leguány a slepicemi. Když dorazíme v půl jedné na parkoviště, svěřuju se holkám se svým pocitem, že už jsme tu viděli tolik zvířat, že je bereme jako naprostou samozřejmost. Asi tři minuty na to hystericky vyjeknu, když na mě u auta asi z metru zlostně zírají dva leguáni. A Magda se zase lekla mě. Uklidní nás až skrumáž těkavých kolibříků.

Do města se vracíme trochu vyprahlí, stavíme v restauraci Vista Mar, hned u silnice a naproti Playa Pógeres. Původně jsme se jen chtěli osvěžit drinky, ale nakonec jsme pauzu využili i k obědu (smažená rýže), který se ovšem nezařadil k těm nejlepším v Kostarice. Na pláži se jen nějaká mladá dvojice schovává ve stínu palmy, jinak je liduprázdná. Ale ke koupání moc neláká. Zvažovali jsme ještě návštěvu parku Pura Vida, což by měla být taková velká krajinná zahrada s vodopádem, ale jednak jsme se dočetli dost smíšené recenze, jednak už se nám v tom vedru nikam nechtělo. Asi se dostavila celková únava. Takže jsme zajeli na nákup a pak na hostel. V jeho zahradě jsme posvětili melouny, holky pak skočily pro večerí do Subwaye, popíjeli jsme pivo, povídali si, koukali se na fotografické úlovky, zkrátka si užili pohodový relaxační večer. Já si ovšem moc neodpočinul v noci, protože holky se do toho opřely jako motorové pily, nepomáhalo ani moje mlaskání. Zabralo až štěkání psa.

Úterý 18. prosince | Manuel Antonio a San José

Čeká nás poslední celý den v Kostarice. Na itineráři zůstal jediný bod – národní park Manuel Antonio. Vstáváme před šestou, balíme a bez snídaně v sedm vyrážíme. Recepce je ještě zavřená, všichni spí, klíče necháváme na stole v restauraci, dokonce zapomeneme i na zálohu 5 000 CC na klíč. Cestou vyhlížíme nějakou příjemnou restauraci, kde bychom se na celý den posilnili. Vyhrává na pohled útulný „tipico“ podnik, kde si nás ale po usazení nikdo nevšímá. Až po chvíli si uvědomíme, že si musíme jít objednat k pultu, kde si můžeme poskládat snídaní podle svých představ. Paní, která jako by vypadla z nějaké naší vývařovny na stojáka, si docela obstojně poradila s angličtinou. A my se nacpali k prasknutí.

V devět hodin jsme na místě. Nebo aspoň skoro. Chlápci u cesty nás zběsile navigují na parkoviště, ten snad nejnesympatičtější z nich se na nás hned vrhá, ze sebe naopak vrhá snad až moc informací a vřele doporučuje, abychom si najali průvodce. Do toho nás pořád nahánějí, abychom zaparkovali. Jsme z toho dost rozhození a snad poprvé se tady necítíme dobře. Nakonec jsme si opravdu najali průvodce, včetně vstupného za 45 USD. Pak nastávají zmatky. Jeden „průvodce“ nás někam odvádí, pak nám oznamuje, že se nás ujme někdo jiný. Dožadujeme se vstupenek a dáváme dost razantně najevo, že se nám tenhle přístup vůbec nelíbí. Nakonec nám přece jen vstupenky (po 16 USD) rozdají a ujímá se nás sympatická průvodkyně Evelyn. Asi aby nás uklidnili, nám zajišťují jenom hodně letnou bezpečnostní prohlídku.

Každých pár metrů nám Evelyn ukazuje nějaká zvířata: lenochody, žáby, kraby, hady, opice, malé leguány. Naše skupina je bohužel dost početná, takže s láskou vzpomínáme na předchozí zkušenosti, kdy jsme měli průvodce sami pro sebe. Tady už je to opravdu turismus v plné polní. V naší skupině je i nějaká italská famílie. A její upocený fotřík klidně sleduje, jak místo něj zvedá k teleskopu značky Swarowski jejich rozmazleného synka Evelyn. Prohlídka trvá asi dvě hodiny, po kterých se ocitáme na hlavní pláži. Je fakt horko, takže se dost těšíme na svlažení v tyrkysové vodě. Nejdřív si ale chceme trochu projít okolí. Vydáváme se na „Cathedral Point Trail“, od kterého si slibujeme pěknou vyhlídku, ale byla to celkem zbytečná námaha, při níž jsme se především totálně zpotili. Dalším bodem byla rozhledna, z níž ovšem nebylo vůbec nic vidět. Jen mývaly, kteří se pod ní prohánějí.

A bohužel nejen tam. Spolu se všudypřítomnými neuvěřitelně drzími opicemi pobíhali po pláži, kde lezli do odložených tašek a batohů a kradli z nich věci. Nedalo se to uhlídat. Takže jsme se museli koupat na střídačku, ale ani tak jsme si to nemohli moc užít. Navíc jsme našli jedno z mála stinných míst přímo pod kokosovou palmou, takže ještě k tomu všemu hrozila smrt kokosových ořechem. Dojem moc nevylepšil ani lenochod odpočívající přímo nad námi. Naštěstí pak dali opice přece jen pokoj, takže jsme na pláži vydrželi až do dvou hodin.

K parkovišti jsme se šinuli kolem sousední pláže, pak krásnou zelení, na konci se s námi ještě rozloučila lenochodka s roztomilým mládětem. Po opuštění parku jsme se museli obrnit trpělivostí a prodrat se spoustou otravů. Škoda, že zrovna tohle byl poslední zážitek z jinak nesmírně pohodové země.

Čekalo nás 140 kilometrů vesměs krásnou přírodou – ty stromy a kopečky! V hlavě se mi odvíjely vzpomínky na uplynulé dva týdny, až mi začalo být smutno. Náladu by mi snad dokázala zvednout večeře v nějaké příjemné sodě, ale žádná taková nám do oka nepadla. Před sjezdem do Jacó a krátce před západem slunce se ještě fotíme u velkého nápisu s názvem tohoto města. V cílovém San José se dostáváme do zácpy plné nejen aut, ale hlavně pomalých autobusů. Do domluveného ubytování přijíždíme v sedm hodin. Paní domácí sice neumí anglicky, ale je strašně milá, takže se prostě nějak rukama nohama domlouváme. Nenacházíme se vyloženě v centru s bohatou nabídkou stravovacích zařízení, a tak nepohrdneme nákupním centrem City Mall, kde rádi bereme za vděk naším oblíbeným řetězcem Taco Bell.

Středa 19. prosince – Čtvrtek 20. prosince | Návrat

V noci jsme si připadali jako uprostřed mezi dálnicí a letištěm, navíc mým lůžkem byl rozkládací gauč, který se při zatížení jedné strany překlápěl. Snad se mi díky tomu aspoň podaří usnout v letadle. Na snídani míříme opět do obchod'áku, ale patro otevírají až v deset, jediným otevřeným podnikem je kavárna v přízemí. Naštěstí se v ní dají pořídit nejen sladkosti, ale třeba i tortilla nebo obložená houska.

Paní domácí nám umožnila posunout odjezd až na jedenáctou. Je hezky, teplo dneska působí snesitelně. Vracíme auto do půjčovny, kde ho od nás přebírá milá slečna s rovnátky. Moc jsme jí nerozuměli, za to ona nás měla za Američany. Všechno se rychle vyřídlilo, hned nás nabral shuttle a těsně před dvanáctou už jsme byli na letišti. I tam to mělo hladký a svižný průběh, takže jsme se stihli i naobědvat.

Pár minut po třetí hodině odpolední se stroj společnosti Copa Airlines vznesl z ranveje a my naposledy zamávali Kostarice. Během krátkého letu jsme dostali malý nasládlý šáteček s náplní, která snad byla masová, dopřát jsme si mohli i pivo. Přistání v Panama City bylo hodně tvrdé a nad městem se přeháněly dešťové mraky. Ovšem letiště bylo jako vyměněné, velké a plné obchodů a bister. O trpkou příchuť přestupu se ovšem postarali zaměstnanci Air France, kteří ve své sekci vytvořili naprostý chaos. Byli jsme v ní uvězněni jako v nějakém chlívků, nesměli jsme se přesouvat, mluvili na nás jenom španělsky, okřikovali nás... až jsme se divili, že jsme nakonec do Paříže odletěli včas.

Let proběhl celkem v pohodě, snídane byla hnusná, já toho moc nenaspal, aspoň jsem stihl pár oblíbených filmů. Přistání ve 12:45 opět tvrdé, dokonce až tak, že nám nefungoval signál, natož data. Máme docela dost času, na poslední úsek se máme vydat až v šest večer, ale čekání docela uteklo. Letadlo ale mělo zpoždění, pak jim nefungoval počítač, takže jsme neměli v letadle bágly. Pak se sice podařilo zavazadla naložit, ale pro změnu řídicí věž se potýkala s bůhvíčím. Tyhle malé francouzské drobnosti zabraly celou hodinu. V Praze jsme přistáli ve 21:20. A tím bylo naše kostarické dobrodružství definitivně ukončeno.

Závěr

Na Kostariku budu vzpomínat s láskou. Krásná příroda na každém metru, milí a pohodoví místní vyznávající životní přístup Pura vida, neuvěřitelně lahodné karamelizované banány... Kostarika se označuje jako středoamerické Švýcarsko a je pravda, že především pro vstupy do parků a odměny průvodcům jsme museli sahat poměrně hluboko do kapsy. Ale za ty zážitky to stálo.